

СНЕП

ІСТОРІЯ БУЛЬТЕР'ЕРА

I

Уперше я побачив його в сутінках на Хелловін. Рано-вранці я отримав телеграму від мого шкільного приятеля Джека: "Май на увазі. Надсилаю тобі дивовижне цуценя. Поводься з ним ввічливо, так безпечніше". Це цілком у стилі Джека: висилати якийсь пекельний механізм або розлюченого скунса й називати його цуценям. Отож я з нетерпінням чекав на посылку. Коли ж її доставили, на ній стояв напис "Небезпечно", а при найменшому русі звіти лунало пронизливе гарчання. Зазирнувши крізь сітку, я побачив зовсім не тигреня, а маленького білого бультер'ера. Він шкірив зуби й на мене, й на все під'ряд, що здавалося таким, що бодай трохи принижувало його гідність, та безперервно гарчав. Собаки гарчать двома способами: глибоко розкотистим, грудним — це ввічливе застереження або люб'язне заперечення; іншим — горластим і набагато вищим за звучанням — це останнє слово перед блискавичним нападом. Гарчання тер'ера було останнього різновиду. Я любив собак і вважав, що все про них знаю, тому, відпустивши носильника, дістав різнобічного складаного ножа, що водночас міг служити і за ножа, і за зубочистку, і за молоток, і за сокиру, і за ножиці та саперну лопату, родзинку нашої фірми, та

зірвав сітку. О, так, на собаках я знався. З кожним ударом інструменту, маленький демон грізно гарчав, а коли я повернув коробку на бік, стрімголов кинувся до моїх ніг. Якби його лапка не застрягла у дротяній сітці й не затримала його, мені було б непереливки — він був сповнений рішучості. Проте я вискочив на стіл, за межі досяжності пса, і спробував його напоумити. Я завжди вірив у спілкування з тваринами. Дотримуюсь думки, що вони, принаймні, вловлюють наші наміри, хоч не розуміють слів; проте, мабуть, цей собака сприйняв мене за лицеміра й зневажливо поставився до спроби піти на зближення. Спершу він зайняв позицію під столом і пильно стежив, чи бува яка нога не спробує спуститися. Я відчував, що зміг би підкорити його поглядом, але з мого чи, радше, з його спостережного пункту важко було встановити зоровий контакт; відтак я залишався в заручниках. Як людина безпристрасна, я сподівався на краще; більше того, я працюю на фірму, що торгує залізниччям: з незворушності нас перевершують, можливо, лише добродії, які продають одяг і пхають свій ніс у чужі справи. Я дістав сигару й закурив, сидячи по-турецькому на столі, у той час як внизу мій маленький тиран чатував на ноги. Я витяг телеграму й прочитав: "Дивовижне цуценя. Поводься ввічливо; це безпечніше". Думаю, що саме моя холонокровність, а не ввічливість, досягла свого: за півгодини гарчання припинилося. За годину він уже не стрибав на газету, яка обережно спускалася, щоб перевірити, в якому він гуморі; можливо, минало роздратування кліткою. Коли ж я запалив третю сигару, він про-

шкандибав до коминка і влігся; однак не обділяючи мене при цьому увагою. Одним оком він стежив за мною, а я стежив обома за його кучим хвостиком. Якби хвіст хоч раз ворухнувся, я відчув би, що перемагаю; проте він залишався непорушним. Діставши книгу, я сидів на столі доти, доки не затекли ноги, а полум'я не стало догоряти. До десятої години вечора похолоднішало, а о пів на одинадцятку вогонь згас. Мій хелловінський подарунок підвівся, позіхнув, потягнувся, а потім зник під ліжком, де лежав хутрянний килимок. Переступивши легко зі столу на комод, а потім на камінну полицю, я також добрався до ліжка і, дуже тихо роздягнувшись, улігся, не спричиняючи при цьому жодної критики з боку мого господаря. Я ще не заснув, коли почув ледь чутне дряпання й відчув глухе "гуп-гуп" спочатку на ліжку, а потім на моїх ступнях та ногах. Цуценяті, очевидно, стало внизу занадто холодно, і воно вирішило скористатися найкращим з того, що пропонувало моє помешкання.

Пес згорнувся клубочком на моїх ногах так, що мені було дуже незручно, і я спробував вмотитися зручніше, проте при найменшому русі пальця, він впивався у нього з такою силою, що якби не товставовняна ковдра, я залишився б калікою.

Годину я пересував ступні — щоразу на волосинку, доки не влігся достатньо зручно, щоб заснути; декілька разів протягом ночі я прокидався від розлюченого гарчання цуценяти: припускаю, тому що наважився перемістити палець без його схвалення, хоча, раз, думаю, він зробив це лише тому, що я хропів.

Уранці я планував встати раніше за Снепа. Бачите, я назвав його Снепом — скорочено від Джинджерснеп¹. Деяким собакам важко дати кличку, а для деяких, здається, це зайве — вони обирають її самі.

Я готовий був піднятися о сьомій. Снеп вирішив відлежуватися до восьмої, отож ми піднялися о восьмій. Йому не було що сказати людині, яка розпалювала вогонь. Він дозволив мені одягтися, не роблячи цього на столі. Ідучи снідати, я зауважив:

— Снепе, мій друже, деякі люди, щоб виховати, відшмагали б тебе, але думаю, я знаю кращий спосіб. У наші дні лікарі надають перевагу методу під назвою “залишити без сніданку”. Випробуємо його.

Видається жорстоким, але я залишив його на цілісний день без харчів. Це коштувало мені дверей, які треба було перефарбувати, бо собака подряпав їх, проте вночі він з готовністю прийняв трохи їжі з моїх рук.

Через тиждень ми потоваришували. Тепер він спав на моєму ліжку й не кусав за ноги при будь-якому порухові, намагаючись завдати тілесних ушкоджень. Метод “без сніданку” зробив дива; через три місяці ми були, ну, просто, нерозлийвода, і він цілком виправдав слова телеграми.

Здавалося, він безстрашний. Якщо наближався маленький песик — не звертав жодної уваги; якщо з'являвся пес середнього розміру, він піднімав свій

¹ Снеп: з англ. *snar* — кусати; а Джинджерснеп: *ginger snar* — імбирне печиво, окремо слово *ginger*, що означає імбир, перекладається як енергійність. (Тут і далі — прим. ред.)